

Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

Δ'.
ΙΑ φορές, κάποια γυναίκα, καθόλου σπυρνή και φρόνημη, γέννησε ένα παιδί και ήθελε να το φροντίσει στον φιλόσοφο 'Αρίστυπο, του οποίου ήταν για λίγες ημέρες φιλενάδα.

— Δικό σου είναι το παιδί, 'Αρίστυπε! του είπε. 'Εσύ είσαι ο μπαμπάς του!...

— Δες άνοηστές, της απάντησε ο 'Αρίστυπος. Είναι σάν να περάσης από ένα δρόμο με θάνατος κι' αγάδια, να τσιμπηθής από ένα άγκυρικό κι' ήταν φτάσης στο τέλος του δρόμου να ξαναγεννηθείς πίσω για να βρής πού άγκυρικό σε τσίμπησε!...

Όταν καταγγερόσαν τον 'Αρίστυπο για τις ερωτικές σχέσεις του με την Λαΐδα, που παρετεινότο τόσα χρόνια, εκείνος έλεγε:

— 'Εγώ κυριαρχώ στην καρδιά της Λαΐδος κι' όχι εκείνη στην καρδιά μου.

Αυτός λοιπόν ήταν ο άνθρωπος που διατέλεσε ως διδάσκαλος και φίλος της Λαΐδος επί μακρά ετη. Της έμαθε τη φιλοσοφία του έρωτος και της απολαύσεως, την δαιδαλματική τέχνη και πρωτοστατούσε στα συμπόσια που έδινε η Λαΐς στους φίλους της κάθε Παρασκευή (ή Παρασκευή ήταν στην αρχαιότητα ημέρα αφιερωμένη στην 'Αφροδίτη).

Είπαμε και παραπάνω, ότι δεν μπορούσε ο καθένας να γίνει δεκτός στα συμπόσια της Λαΐδος. Έπρεπε να είναι μορφωμένος, με καλή ανατροφή, ευχάριστος στη συντροφιά, κτλ. κτλ.

Επίσης, εκείνος που γινόταν δεκτός για πρώτη φορά στο σπίτι της Λαΐδος, ήταν υποχρεωμένος να τηρήσει διάφορες διατυπώσεις.

Πρώτα απ' όλα, έπρεπε να τον παρυσιάσει στην ώραια οικοδέσποινα ένας άλλος απ' τους τακτικούς θαμώνες του σπιτιού της. Δεν τον έμπασε δε στο σπίτι ποτέ από την κυρία είσοδο, αλλά από μια μικρή πόρτα, που ήταν στο πίσω μέρος του άπειραντου κήπου.

'Αφού έμπαινε απ' την πόρτα εκείνη, ο νεοφερμένος επισκέπτης έβάζε κάποιον διάστημα σ' ένα όρατο χαλκοστροφωμένο μονοπάτι που το έστρέφαν καταπράσινα φυλλώματα μυρτιών και τριανταφυλλιών, κι' έφτανε τέλος σε μια ευρύχωρη πλατεία, όπου λάμπαν στην οποία ήταν πολυάριθμα αγάλματα. Στη μέση της πλατείας αυτής ήταν ένα αναβαθμίσιο, ένα μαρμαρένιο σύμπλεγμα Ναφάδων δηλαδή, που κρατούσαν στους ώμους των μεγάλων στήμες, απ' τις οποίες χινόταν το νερό σε μια ληνούλα, της οποίας ο πυθμής και η όχθη ήταν από πολύχρωμο μάρμαρο.

Απ' την πλατεία αυτή ξεκινούσαν δυο μεγάλοι δρόμοι, με πλατάνια δεξιά κι' αριστερά, και κατέληγαν σε μια άλλη μαρμαρένια ληνούλα, στη μέση της οποίας βουσκόνταν ένα επίσης μαρμαρένιο σύμπλεγμα σειρήνων, απ' τα στόματα των οποίων έτρεχε νερό και γύρω έπλεαν παιγνιδίζοντας όρατοι κάτασπροι κύκνοι.

Ο επισκέπτης προχωρούσε ακόμα, περνώντας βαθύς και χαλκοστροφωμένους δρομάκους, στους οποίους ύψιχναν, δεξιά κι' αριστερά, θαυμαστές τέχνες αγάλματα. Τέλος έφτανε μπροστά σ' ένα αριστουργηματικό άγαλμα του Διακριτικού 'Ερωτος, ο οποίος είχε την όψη των βελών κορμασμένη στον όμο κι' ένα δάχτυλο μπρος στα χείλη, δείχνοντας έτσι στον επισκέπτη, ότι, βγαίνοντας απ' το σπίτι της Λαΐδος, έπρεπε να τηρήσει εχεμύθεια για όλα είδε και άκουσε...

Δεν τελείωνε όμως ούτε εδώ ο δρόμος του επισκέπτη. Προχωρούσε ακόμα ανάμεσα από όμορφες πρασινές, στις οποίες άνθιζαν τα πιο σπάνια λουλούδια, περνώντας από μονοπάτια γεμάτα σκιά και μυστήριο και γεμάτα αγάλματα που παρίσταναν σ' όρατα συμπλέγματα, την 'Ωμορφιά, τις Χάρμες, τον 'Ερωτα και την 'Ηδονή.

Νόμιζε κανείς έτσι πως βρίσκεται σε κάποιον παραμυθένιο κήπο, σε κάποιον παράδεισο, σε κάποιο δάσος έξωτικό, γεμάτο σιγή, αρώματα και παιγνιδίσματα φωτός και σκιάς, γεμάτο κελαιοδύμους, λουλούδια σπάνια και φώτα παρθένα.

Κατ' αυτό τον τρόπο, ο επισκέπτης σάσιζε και δεν ήξερε αν ονειρευόταν ή είχε ξυπνήσει.

Οι πιο άριστοτέχνες διακοσμηταί, κηπουροί και σκηνοθέτες της 'Ελλάδος είχαν συνεργασθεί στη διακόσμηση των κήπων της Λαΐδος και στις λεπτομέρειες του διακόσμου των.

Επί τέλους, ο επισκέπτης έφτανε μπρος στην πόρτα ενός κομφοτάτου περιπτέρου με χουτσές κολώνες.

Μέσα στο περιπτερό αυτό βρισκόταν η Λαΐς, κάτω από έναν ούρανό από γαλάζια γάζα, καθισμένη σε θρόνο μαρμαρένιο και τριγυρισμένη από είκοσι κορίτσια τόσο όμορφα, ώστε νόμιζε κανείς ότι έβλεπε τη Θεά του 'Ερωτος ανάμεσα στις νύμφες της!... Για μερικές στιγμές, ή νέες αυτές κι' ή ίδια η Λαΐς, στεκόνοισαν άκίνητες κι' όμιλιντες, σάν μαγεμένες, αφήνοντας έτσι τον θαμνωμένο επισκέπτη να νομίζει, ότι ονειρεύεται κι' ότι αντιγράφει κάποιο όραμα μαγικό.

Έλεγα ένα απ' τα κορίτσια τον παρυσιάζε, τούδινε το χέρι και τον οδηγούσε μπροστά στη Λαΐδα. Έπαυόλουθουσε τότε η γνωριμία και σχετική συνομιλία.

Η μόνη ημέρα που η διάσημη έταίρα δεν δεχόταν ιδιαίτερες επισκέψεις ήταν η Παρασκευή. Η ημέρα αυτή, όπως παραπάνω είπαμε, ήταν αφιερωμένη στη λατρεία της 'Αφροδίτης. Με άλλους λόγους ήταν ένα είδος Κυριακής για τις ελεύθερες γυναίκες.

Κάθε Παρασκευή λοιπόν, η Λαΐς έδινε στο μέγαρό της μεγαλοπρεπείς εστεριδες, τα περίφημα συμπόσιά της, στα οποία παρευρίσκοντο όλοι οι εκλεκτοί φίλοι της, ποιηταί, συγγραφείς, φιλόσοφοι, καλλιτέχνες, στρατηγοί και μεγιστίνες. Στα συμπόσια αυτά, κατά τα έπαθόρια, η Λαΐς όριζε ως συμπροσάγγη έναν απ' τους συνδυατημούς, ο οποίος ήταν υποχρεωμένος να μιλήσει έντεχνως πάνω σ' ένα οποιοδήποτε ζήτημα καλλιτεχνικό, φιλοσοφικό, ιστορικό ή φιλολογικό.

Οι διασημότεροι άνδρες της 'Ελλάδος και της Σικελίας είχαν παρευρεθεί κατά καιρούς στα συμπόσια της Ξανθοστής αυτής γυναίκας κι' όλοι είχαν μείνει μαγεμένοι απ' την όμορφη και τη γοητεία της.

Ένας μόνο υπόρρεσε κι' έμεινε απηγγιγμένος κι' αδιάφορος μπροστά στα θέλγητρα της πανόρητας Λαΐδος. Αυτός ήταν ο περίφημος φιλόσοφος και μαθητής του Σωκράτους, ο Ξενοκράτης, ο οποίος φημιζόταν ως τρυφερός μισογύνης και έχθρος κάθε απολαύσεως.

Μια μέρα ο στενός φίλος της Λαΐδος, φιλόσοφος 'Αρίστυπος, της είπε:

— Άγαπητή μου Λαΐς, είν' αλήθεια ότι μέχρι σήμερα όλα όσα σε γνωρίζανε, σε λατρεύσανε κι' όλοι όλοι άκουσαν τη γλυκειά σου φωνή γίνεσαν σκλάβοι σου. 'Ανακάμψα όμως κι' έναν άνθρωπο έντελώς αδιάφορο στα θέλγητά σου, έντελώς ψυχρό, σωστή πέτρα, σίδερο, άτσάλι....

Η Λαΐς χαμογέλασε ειρωνικά και με αυτοπεποίθηση και δεν καταδέχτηκε ν' απαντήσει.

— Μη γελάς, επέμεινε ο 'Αρίστυπος. Σου προτείνω να βάλουμε σχετικάς ένα στοίχημα. 'Αν χάσω, θα σου δώσω ένα όμοιομα της περιήγησης κοσμηματοθήκης του Ναού της 'Εφέσου. 'Αν κερδίσω, θα μου δώσεις αυτό το λουλούδι που έχεις στο στήθος σου.

— Δέχομαι, απάντησε η Λαΐς. Πούς είν' ο άνθρωπος αυτός;

— Πηγαίνω να σου τον φέρω.

Ο 'Αρίστυπος βγήκε έξω και σε λίγο ξαναγύρισε, συνοδευόμενος από έναν άνδρα όμοιου ηλικίας, ατημέλητα ντυμέναν και με ύφος βλοσυρό. Ήταν ο φιλόσοφος Ξενοκράτης, ο στοϊκός, ο άνθρωπος με την ατσάλενη θέληση, που όταν έλεγε μια φορά «όχι», ήταν αδύνατον, έπαι και με τα χειρότερα βασανιστήρια, να τον κάνουν να πη «ναι». Ποτέ του δεν είχε κλάψει και ποτέ στα χείλη του δεν είχε άνθισει χαμόγελο. Θά μπορούσε να ιδη τη συντέλεια του κόσμου, να ιδη το σήμα να σωρεύεται γκρεμισμένο στα πόδια του, χωρίς να δείξη την παραμικρή συγκίνηση.

— Να ο άνθρωπος που σ' ανέφερα, είπε ο 'Αρίστυπος στη Λαΐδα. Είναι ο φιλόσοφος Ξενοκράτης. Σου τον αφήνω....

Και έφυγε μαζί με τους άλλους φίλους της Λαΐδος, που ήταν εν γνώσει όλης αυτής της περιεργής ιστορίας και του πιο περιέργου στοίχηματος.

Όταν έμεινε μόνη μαζί με τον Ξενοκράτη, η Λαΐς γύρισε και του χαμογέλασε γλυκά, γοητευτικά, σαγηνευτικά.

(Ακολουθεί)

